

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

TÀI CẢI TRANG TỔ MẶT GÁI CÔ TÔ

Tôn Tam đáp:

-Muốn động đến di thể lão gia tiểu nhân ư? Ha ha! Cái đó thì đừng hòng.

Cừu Ma Trí nói:

-Tôi với Mộ Dung tiên sinh vốn là chỗ tri giao, nên tôi chỉ cốt đến viếng mộ thôi, ngoài ra không có ý gì khác, quản gia bất tất phải đa nghi?

Tôn Tam vẫn cương quyết đáp:

-Thực ra việc này tiểu nhân không thể tự chủ được. Nếu làm trái với lời di ngôn của lão gia, khi công tử về tra hỏi ra sẽ đánh tiểu nhân gãy cẳng mất. Thôi để tiểu nhân hỏi ý kiến lão thái thái xem sao, rồi sẽ trả lời.

Cừu Ma Trí hỏi:

-Lão thái thái là ai?

Tôn Tam đáp:

-Là thúc mẫu lão gia tiểu nhân. Các bạn hữu của lão gia mỗi khi tới đây vào chào lão thái thái đều phải cúi đầu lạy. Khi công tử vắng nhà thì mọi việc đều phải lĩnh ý lão thái thái.

Cừu Ma Trí nói:

-Như thế càng hay! Nhờ quản gia vào bẩm với lão thái thái là có Cừu Ma Trí ở nước Thổ Phồn tới thăm.

Tôn Tam đáp:

-Ông khách khí quá, chúng tôi không dám.

Khi Tôn Tam quay vào nhà trong rồi, Đoàn Dự ngẫm nghĩ: "cô gái này thật là tinh quái. Không hiểu cô ta trêu cợt Cừu Ma Trí với dụng ý gì?". Được một lúc vắng vắng có tiếng hòan hội leng keng, một bà già từ trong nội đường đi ra, người chưa tới mà mùi hương đã thoang thoảng đưa vào mũi Đoàn Dự. Đoàn Dự không nhận cười được. Lần này chàng nhận rõ đó là một thiếu nữ hoá trang thành bà lão, mình mặc áo đoạn màu da đồng, cổ tay đeo vòng ngọc, cách phục sức rất sang trọng, trên má có nhiều vết nhăn, mặt mũi kèm nhèm, tựa hồ như không trông rõ gì hết. Đoàn Dự trong bụng không khỏi khen thầm: cô bé này hoá trang giỏi tuyệt, trá hình ai ra người ấy, khó mà khám phá ra được. Tài nhất là chỉ trong khoảnh khắc nàng đã cải trang xong, chân tay mau lẹ đến cực điểm.

Bà già tay chống gậy, người run lẩy bẩy tiến ra tới nhà ngoài liền hỏi:

-A Bích! Bạn của lão gia mi đã tới đấy ư? Sao không thấy báỉ kiến ta?

Mụ nghiêng đầu nhìn bên đông lại ngheo cổ ngó bên tây, hai mắt như bị quáng loà, không nhận ra người nào ở chỗ nào. A Bích quay sang Cừ Ma Trí, khoa tay làm hiệu và khẽ nói:

-Hòa thượng mau mau đập đầu bái kiến đi! lão thái thái mà vừa lòng thì muốn yêu cầu việc gì cũng được hết.

Bà già nghiêng đầu, đưa bàn tay lên, kéo vành tai lại tựa hồ để nghe cho rõ rồi lớn tiếng hỏi:

-Con ranh con! Mi nói cái gì vậy? Người ta đã cúi đầu lạy chưa?

Cừ Ma Trí bèn lên tiếng:

-Lão phu nhân mạnh giỏi! Tiểu tăng xin thi lễ.

Đoạn chấp tay xá dài, kinh lực từ hai bàn tay phát ra, đập xuống thêm gạch kêu "bình bình" nghe tựa như là tiếng đập đầu xuống đất lạy.

Thôi Bách Kế và Quá Ngạn Chi đưa mắt nhìn nhau và phập phồng lo sợ: lão sư này nội lực mạnh đến thế, e rằng khó lòng đấu nổi với lão được một đòn.

Bà già gật gù thủng thẳng nói:

-Ngán cho cái thế giới này! Kẻ gian trá thì nhiều, người thực thà thì ít. Ngay một việc cúi đầu lạy còn có đứa tồi tệ, dở tuồng ranh mãnh giả dối, rành rành nó không sụp lạy mà nó làm trò cho dưới đất phát ra tiếng kêu tựa hồ như tiếng đập đầu xuống thêm. Nó khinh ta không nhìn thấy gì mà! Để xem ta có khen nó ngoan, nó giỏi, sụp đầu lạy vang lên những tiếng "bốp bốp".

Đoàn Dự không nhịn được, phì ra một tiếng cười lí nhí.

Bà già từ từ quay đầu lại hỏi:

-A Bích! Đứa nào hư hỗn, vô ý thế hử?

Bà vừa nói vừa đưa tay lên bưng mũi. A Bích bật cười nói:

-Thưa lão thái thái! không phải cái trò bất lịch sự đâu. Đoàn công tử phì ra tiếng cười trong cổ họng đấy ạ.

Bà già làm bộ nghe ngơ, nghe không ra hỏi lại:

-"Đoạn" gì? Làm sao mà đoạn? Cái gì đứt đoạn?

A Bích đáp:

-Không phải đoạn. Người ta họ Đoàn, công tử họ Đoàn.

Bà già gật đầu nói tiếp:

-Chà! Công tử gì mà lẩm thế? Mi nhớ công tử của mi lẩm nhĩ!

A Bích đỏ mặt đáp:

-Lão phu nhân cũng mong nhớ công tử hòaai đấy thôi.

Bà già lại hỏi:

-Mi... mi nói cái gì? Công tử muốn ăn dưa hấu ư?

A Bích bĩu môi cười đáp:

-Vâng! công tử muốn ăn dưa hấu, đồng thời muốn ăn cả anh đào nữa.

Đoàn Dự nghe hai người nói nói cười cười mà câu nào cũng có thêm nghĩa bóng nữa. Càng nghe càng thấy rõ người giả dạng bà già này đúng là một cô gái khác cải trang. Bà già đó quay sang hỏi Đoàn Dự:

-Thằng lỏi này! Sao thấy lão thái thái lại không cúi đầu lạy?

Đoàn Dự nói lảng sang chuyện khác:

-Lão thái thái! tại hạ có câu chuyện riêng muốn thưa cùng lão thái thái nhưng cần phải giữ kín, không thể để cho người thứ hai nghe được.

Bà già quay đầu lại hỏi:

-Mi bảo sao?

Đoàn Dự ghé tai nói nhỏ với bà lão:

-Tại hạ có một đứa cháu gái tên gọi A Châu dặn bảo: Y có câu chuyện khẩn yếu cần trình lão thái thái trong phủ Mộ Dung.

Bà già đó lắc đầu lia lịa đáp:

-Không được nói nhảm, nói láo.

Đoàn Dự mỉm cười nói tiếp:

-Con cháu A Châu quả là đứa hay nói nhảm, nói láo, lại ưa hoá trang, chơi cái trò con khỉ con hươu, nay giả dạng đàn ông, mai lại giả dạng đàn bà, nó còn biết cả nghề đóng kịch nữa. Mỗi khi tôi bắt được đánh cho bết dít mà vẫn không chữa.

Bà già này chính là A Châu, một ả nha hoàn khác trong phủ Mộ Dung hoá trang. Thuật hoá trang của nàng khéo nhất trần gian, chẳng những về dung mạo, mà về ngôn ngữ, cử chỉ, giọng nói điệu cười nhất nhất giống như in. Có thể nói không sơ hở chút nào để người khám phá ra được. Chả thế mà thông minh xảo quyết như Cửu Ma Trí, lão luyện giang hồ như Thôi Bách Kế cũng đều tin là thực chứ không mảy may nghi ngờ. Ai ngờ Đoàn Dự lại phát giác ra được chân tướng của nàng nhờ ở cái mùi hương thoang thoảng êm dịu từ trong người nàng tiết ra mà nàng vô phương che dấu. Nghe Đoàn Dự nói A Châu giật mình. Song nàng trấn tĩnh được ngay không hề thay đổi sắc mặt vẫn giữ bộ dạng già nua, mắt mờ tai điếc, nàng nói bóng với Đoàn Dự:

-ừ thằng nhỏ tinh khôn lắm, thực là một đứa thông minh tuyệt trần. Trên đời này ta chưa thấy đứa nhỏ nào tinh khôn được thế. Mi phải khôn ngoan giữ mồm giữ miệng, bà thương yêu đặc biệt nghe!

Đoàn Dự nghe lời nàng biết nàng có ý khuyên chàng đừng tiết lộ hành tung của nàng, để nàng đối phó với thằng giặc Cửu Ma Trí. Chính chàng cũng cần nàng giúp sức để thoát hiểm thế thì nàng đối với chàng là bạn chứ không phải là thù nên chàng đáp:

-Xin lão thái thái cứ yên tâm! Tại hạ đã tới tôn phủ thì nhất thiết mọi điều đều tùy ở nơi lão thái thái xếp đặt.

A Châu ưa đóng kịch, nàng nói tiếp:

-Mi có biết nghe lời ta mới là đứa trẻ ngoan ngoãn. Trước hết hãy cúi đầu lạy ta ba lạy đi đã! Ta sẽ nhất quyết không để thiệt cho mi đâu.

Đoàn Dự ngẩn người ra và tự nghĩ: "ta đường đường là một vị thế tử con Trấn Nam Vương ở nước Đại Lý, lẽ nào lại lạy một ả nữ tỳ?".

A Châu thấy Đoàn Dự có vẻ lúng túng, nàng cười khà khà nói tiếp:

-Có kẻ chết đến sau gáy mà còn tự cao, tự đại. Thằng nhỏ ngoan! Ta bảo mi, mi hãy lạy lão nương mấy lạy đi nào!

Đoàn Dự quay đầu sang bên chợt thấy A Bích nhếch mép tủm tỉm cười ranh mãnh liếc mắt nhìn chàng, nước da trắng mịn như nhân trái hồng lửng lơ mới bóc vỏ, ở bên mép có một nốt ruồi nhỏ lại càng tăng thêm vẻ kiều my khiến lòng chàng rung động, cất tiếng hỏi:

-A Bích tỷ nương! nghe nói trong tôn phủ còn có chị A Châu tỷ nương, nàng có mỹ miều nhuần nhả như tỷ nương không?

A Bích mỉm cười đáp:

-Trời ơi! Tôi xấu như ma lem có chi đáng kể? Chị A Châu mà nghe thấy công tử hỏi thế tất giận lắm đó. Tôi đâu dám bì với chị A Châu, chị còn tuần tú gấp mười tôi.

Đoàn Dự hỏi lại:

-Quả vậy ư?

A Bích đáp:

-Tôi nói dối công tử làm gì?

Đoàn Dự lắc đầu hòaai nghi:

-Đẹp gấp mười chị? Trên đời này làm gì có người như vậy? Trừ phi là... là nàng tiên ở trong thạch động kia thôi, còn người thì đẹp xuýt soát như chị cũng đã là hiếm có lắm rồi.

A Bích hai má ửng hồng có vẻ thẹn thùng, nàng nói:

-Lão thái thái bảo anh cúi đầu lạy chứ ai bảo anh tán róc lấy lòng tôi.

Đoàn Dự lại hỏi:

-Lão phu nhân lúc đương thì chắc cũng là một vị tuyệt sắc giai nhân nghiêng nước, nghiêng thành đấy nhỉ. Nói thực ra, lão thái thái đối với tôi tốt hay không chưa biết nhưng Đoàn Dự này vẫn chưa có một ấn tượng gì ở trong lòng. Có điều cúi lạy một vị tuyệt thế giai nhân thì tôi rất cam tâm.

Nói xong quỳ gối xuống liền và nghĩ thầm: "Ta đã lạy thì phải dập đầu cho thật kêu. Trước mình lạy pho ngọc tượng trong động hàng nghìn lạy còn được thì nay có

lạy người đẹp đất Giang Nam ba lạy đã ăn thua gì?". Thế rồi chàng dập đầu xuống đất kêu "kịch kịch kịch" ba tiếng. A Châu rất hài lòng nghĩ thầm: "Đoàn công tử biết rõ ta là một đứa nha hoàn mà công nhiên chịu cúi đầu lạy, thật là hiếm có".

Nàng khen:

-Thằng nhỏ ngoan lắm! Tốt lắm! Tiếc rằng ta không đem tiền kiến diện... để thưởng cho mi.

A Bích nói xen vào:

-Lão thái thái đừng quên là được rồi. Lần sau sẽ bù cho người ta cũng thế.

A Châu đưa mắt ngó A Bích rồi quay sang nói với Thôi Bách Kế và Quá Ngạn Chi:

-Còn hai vị khách này tại sao không cúi đầu lạy, làm lễ bái kiến ta?

Quá Ngạn Chi hứ một tiếng và hỏi một cách sững sờ:

-Mụ có biết võ nghệ hay không?

A Châu ra vẻ ngễnh ngãng chưa nghe rõ, hỏi lại:

-Người bảo sao?

Quá Ngạn Chi nhắc lại:

-Ta hỏi mụ có biết võ nghệ không? nếu là người võ công cao cường thì Quá Ngạn Chi này tình nguyện lãnh cái chết ở dưới tay Mộ Dung lão thái thái, còn nếu không phải là nhân vật trong võ lâm thì ta bắt tất nhiều lời với mụ làm gì?

A Châu vờ nhăng tai nghe "võ công cao cường" ra "ngô công bách cước" nàng lắc đầu đánh trống lảng:

-Người bảo "ngô công bách cước" chi chi đó, ta xem chừng người say mất rồi. Con rết trăm chân thì đâu mà chẳng có nó cắn người đau lắm đấy.

A Châu lại quay sang hỏi Cưu Ma Trí:

-Còn đại hòa thượng! Nghe nói mi muốn quật mả Mộ Dung tiên sinh lên, định lấy trộm bảo bối phải không?

Cưu Ma Trí tuy không ngờ mụ là thiếu nữ hoá trang nhưng cũng biết là mụ giả điếc, giả ngây, quyết không phải là một bà già đã đến mức lẫn lộn như thế nên lão vẫn dè dặt và nghĩ thầm trong bụng: "Mộ Dung tiên sinh đã giỏi như thế thì bậc tiền bối tiên sinh tất nhiên không phải hạng bản lãnh tầm thường". Lão liền vờ như không nghe rõ hai chữ "quật mả" bèn đáp:

-Tiểu tăng cùng Mộ Dung tiên sinh là chỗ bạn tri giao, được nghe tin buồn tiên sinh tạ thế nên lặn lội từ nước Thổ Phồn đến đây với mục đích duy nhất là kính bái trước linh vị Mộ Dung tiên sinh mà thôi. Tiểu tăng có một điều ước hẹn với tiên sinh từ lúc sinh tiền là lấy được quyển đồ hoạ Lục Mạch Thần Kiếm đưa cho tiên sinh xem. Lời ước đó không thực hành được, tiểu tăng rất lấy làm hổ thẹn.

A Châu nghe đến chữ "Lục Mạch Thần Kiếm" không khỏi giật mình, nàng cũng biết đó là một môn võ công siêu việt, gần đây chính nàng cũng được nghe công tử nhắc tới. A Châu và A Bích đưa mắt nhìn nhau và đều biết là Cưu Ma Trí đã nói vào chính đề rồi. A Châu hỏi:

-Lấy được quyển đồ hoạ "Lục Mạch Thần Kiếm" thì sao? Mà không lấy được thì làm gì?

Cưu Ma Trí đáp:

-Năm xưa tiên sinh cùng ước hẹn với tiểu tăng: nếu tiểu tăng lấy được quyển đồ hoạ Lục Mạch Thần Kiếm đưa cho tiên sinh xem mấy ngày thì tiên sinh sẽ cho tiểu tăng đến xem mấy quyển thiên thư tại Lang hoàn thuỷ các trong quý tự.

A Châu thất kinh nghĩ bụng: "lão sư này biết cả đến cái tên Lang hoàn thuỷ các, có lẽ lão nói thực cũng chưa biết chừng". Tức thời nàng giả vờ ngẩn ngơ nghe "lang hoàn thuỷ các" ra "đường cao thuỷ giáo" liền hỏi lại:

-Người muốn ăn bánh ngọt, canh gà ư? Cái đó dễ lắm nhưng người đã xuất gia làm sao ăn được món mặn?

Cưu Ma Trí quay sang bảo A Bích:

-Lão thái thái đây không hiểu là lẫn lộn thực hay giả vờ. Tôi có nghe những tay cao thủ các phái võ Trung Nguyên đương tụ họp tại Thiếu Lâm tự để thương nghị đối phó với nhà Mộ Dung ở Cô Tô đây. Tiểu tăng nghĩ tình hữu nghị với Mộ Dung tiên sinh, cũng muốn đem chút tài mọn để giúp một tay. Song xem thái độ lão thái thái thế này là cự tuyệt cả đến người ở xa hàng mấy ngàn dặm há chẳng khiến cho bạn hữu phải bào tâm ru?

A Châu vẫn một giọng ồm ờ:

-Sao? Nhà sư lạnh bụng à? A Bích đâu mau đi lấy một tô cháo tiết gà tiết vịt nóng để đại sư ăn cho ấm ruột gan lại.

A Bích nhin cười đáp:

-Đại sư phụ có ăn mặn được đâu?

A Châu đưa tay lên gõ nhẹ vào trán nói:

-Phải đó, phải đó! Nhà sư không ăn mặn được, thế thì đừng dùng gà vịt thật mà dùng gà vịt chay vậy!

A Bích hỏi:

-Thưa lão thái thái! Gà chay thì làm gì có tiết?

A Châu phều phào:

-Ừ nhỉ! Thế ra mình lẫn lộn thực biết làm thế nào bây giờ?

Hai nàng đối thoại, kể tung người hứng, toàn là chuyện bịa đặt. Người ở Tô Châu ai cũng mồm miệng béo lẻo, nói năng hoạt bát. Đời sau nơi đây kỹ thuật ca kịch nổi tiếng với thiên hạ cũng do tập quán này mà ra. Hai ả nha hoàn này bình

nhật vẫn trở tráo cười đùa quen rồi, cái lối đùa dai của chúng khiến cho Cửu Ma Trí bực mình mà không làm gì được. Cửu Ma Trí đi Cô Tô chuyến này cốt gặp Mộ Dung công tử để thưởng lượng một công cuộc to tát. Nào ngờ không gặp được người chủ mà lại gặp toàn những người ngoài cuộc xen vào chẳng hiểu tâm địa họ ra sao? Cách đón tiếp hữu ý hay vô tình, hư hư thực thực, khiến cho lão không biết đối phó thế nào cho phải. Đại Luân Minh Vương Cửu Ma Trí cũng là một nhân vật ghê gớm, sau một lúc suy nghĩ lão đã đoán chắc cả ba người: lão thái thái, Tôn Tam và Hoàng lão bộc đều có ý thoái thác, không muốn cho y xem sách trong lang hoàn thủy các. Lão quyết định: bất chấp đối phương bày mưu lập kế thoái thác bằng cách nào đi chẳng nữa lão cũng nói thẳng vào đề ngay rồi sau hoặc đối xử bằng cách nhân nhượng hay là phải cương quyết dùng võ lực, cũng cần hiểu rõ để liệu chiều đối phó.

Cửu Ma Trí ôn tồn nói:

-Quyển đồ họa Lục Mạch Thần Kiếm tiểu tăng đã mang theo đây nên mới dám cả gan muốn vào xem sách trong lang hoàn thủy các của quý phủ.

A Bích đáp:

-Mộ Dung tiên sinh đã qua đời, hòa thượng nói sao chúng tôi hay vậy chứ khẩu thuyết vô bằng biết đâu mà tin. Hơn nữa giả tử đại sư có mang đồ hình tới đây chúng tôi cũng không ai xem được. Thế thì trước kia hai bên có lời giao ước với nhau thế nào bây giờ cũng không còn hiệu lực nữa.

A Châu hỏi xen vào:

-Quyển đồ họa gì vậy? ở đâu đưa ta coi trước xem thật hay giả?

Cửu Ma Trí chỉ Đoàn Dự đáp:

-Đoàn công tử đây đã thuộc lòng quyển đồ họa đó nên tôi có đem chàng đi theo cũng như mang quyển đồ họa đó vậy.

A Bích mỉm cười nói:

-Tôi cứ tưởng có quyển đồ họa đó thật, té ra đại sư nói đùa.

Cửu Ma Trí nói tiếp:

-Tôi đâu dám nói đùa? Nguyên quyển đồ họa chính đã bị Khô Vinh đại sư chùa Thiên Long nước Đại Lý đốt mất rồi. Cũng may mà Đoàn công tử còn nhớ được rành mạch cả, vậy công tử đây tức là quyển đồ họa sống đó.

A Bích nói:

-Đoàn công tử nhớ được thì việc đó thuộc về việc riêng Đoàn công tử mà người được vào lang hoàn thủy các xem sách cũng sẽ phải là Đoàn công tử, có can dự gì đến đại sư?

Cửu Ma Trí đáp:

-Tiểu tăng muốn được thực hiện lời ước ngày trước, đem Đoàn công tử đốt trước mộ phần Mộ Dung tiên sinh.

Mọi người nghe nói đều thất kinh, nhìn nét mặt Cưu Ma Trí vẫn thản nhiên chứ không có vẻ gì là lão nói đùa cả.

A Bích hỏi:

-Đại sư phụ nói đùa hử. Đường đường là một con người chứ có phải mở củi đâu mà muốn đốt lúc nào thì đốt?

Cưu Ma Trí đáp:

-Tiểu tăng mà định đốt y thì tin chắc rằng y không thể chống cự lại được.

A Bích nhếch mép cười nói tiếp:

-Thế mà đại sư phụ bảo Đoàn công tử thuộc lòng cả quyển đồ họa Lục Mạch Thần Kiếm! Điều đó hoàn toàn bịa đặt. Tôi nghe nói "Lục Mạch Thần Kiếm" lợi hại vô cùng, nếu Đoàn công tử biết kiếm pháp đó thì khi nào lại chịu khuất phục dưới bàn tay đại sư?

Cưu Ma Trí gật đầu đáp:

-Điều đó cũng có lý nhưng cô nương mới biết có một mà chưa biết hai. Đoàn công tử đã bị tiểu tăng điểm huyết nên kinh lực trong người không thể vận dụng được, vì thế mà y phải chịu khuất phục.

A Châu vẫn lắc đầu lia lịa nói:

-Ta không thể tin người được. Người hãy giải các huyết đạo cho công tử, để chàng sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm cho ta xem đã. Chứ ta thấy chín mươi phần trăm là người nói dối.

Cưu Ma Trí gật đầu đáp:

-Được rồi! Để tiểu tăng thử cho lão thái thái coi.

A Bích và A Châu rất có cảm tình với Đoàn Dự. Nghe Cưu Ma Trí nói đã điểm huyết chàng, hai nàng tìm cách bịp lão để lão chịu giải huyết đạo cho chàng. Không ngờ hai nàng vừa nói, Cưu Ma Trí đã đưa bàn tay vỗ hờ trên các chỗ huyết đạo ở lưng, trước ngực và vế đùi Đoàn Dự mấy cái. Lập tức Đoàn Dự đã cảm thấy những mạch máu trong các huyết đạo lưu thông được ngay chứ không còn bế tắc nữa. Chàng chỉ hơi vận khí một chút đã thấy nội lực chuyển động dễ dàng như không. Chàng lại thử chiêu theo phương pháp vận khí trong "trung xung kiếm pháp" vận nội lực ra huyết trung xung ở ngón tay giữa bên phải, tức khắc cảm thấy ngón tay giữa nóng ran, chàng biết chỉ duỗi ngón tay ra là một đường kiếm khí đã phóng theo liền.

Cưu Ma Trí nói:

-Đoàn công tử! Mộ Dung lão thái thái không tin rằng công tử đã luyện được Lục Mạch Thần Kiếm, xin công tử như tôi đây để chém đứt một cành trên cây quế kia xuống.

Lão nói xong vận động chân lực vào bàn tay, rồi giơ tay chém một đường theo pháp hoá diệp đao. Bỗng nghe rắc một tiếng, một cành quế rất lớn ở trên cây giữa sân đã không gió mà gãy và chỗ gãy tầy như dùng dao kiếm sắc bén chém đứt vậy.

Thôi Bách Kế và Quá Ngạn Chi bất giác đều kêu lên một tiếng "úi chà". Hai người tuy biết võ công Cừ Ma Trí rất ghê gớm từ lâu, khó lòng mà địch nổi lão được, song chỉ cho là loại có tà thuật về bàng môn tả đạo mà thôi. Bây giờ thấy lão dùng chưởng lực chặt đứt một cành cây to như thế mới biết nội lực lão thâm hậu đến cực điểm trên đời ít người bì kịp.

Đoàn Dự lắc đầu đáp:

-Tôi không hiểu một chút võ công nào hết và cũng chẳng biết gì về Lục Mạch Thần Kiếm hay Bát mạch thần đao nào cả. Một cành quế hoa đẹp thế của người ta, sao người lại chặt đi?

Cừ Ma Trí nói:

-Công tử quá khiêm làm gì thế? võ nghệ công tử vào bậc nhất trong các vị cao thủ họ Đoàn nước Đại Lý. Hiện nay ngoại trừ Mộ Dung công tử và tại hạ ra thì ít ai địch nổi công tử. Trong phủ Cô Tô Mộ Dung đây là một kho tàng về võ học, công tử hãy thi thố vài đường để lão thái thái chỉ điểm thêm cho! Đó là một điều rất hay chứ sao?

Đoàn Dự giận dỗi đáp:

-Suốt dọc đường người đối với ta vô lễ như thế nào, đem ta cấp ngang, xách dọc, rút xuôi, kéo ngược, lôi ta đến Giang Nam này thế tức là ta đã bị khuất nhục dưới võ công của người mà đành bó tay không làm sao được. Chính ta không muốn nói gì với người nữa. Nhưng ta thấy nơi đây phong cảnh hữu tình, lại có người đẹp như tiên, những sự oán hờn chứa chất trong lòng ta đã tiêu tan hết. Thế là thôi, sự liên quan giữa chúng ta từ đây cắt đứt, không ai nói đến ai nữa.

A Châu và A Bích thấy cái dáng điệu đồ gàn của Đoàn Dự cũng đã buồn cười lại nghe thấy chàng nói tán dương mình bất giác trong lòng cũng cảm thấy hứng thú.

Cừ Ma Trí lại nói:

-Công tử không chịu diễn thử Lục Mạch Thần Kiếm, tức là cố ý để tỏ ra lời tôi nói bịa đặt chứ gì?

Đoàn Dự đáp:

-Chính người vẫn quen mở mồm bịa chuyện, nếu thực có ước hẹn với Mộ Dung tiên sinh thì sao người không đến Đại Lý lấy kiếm kinh sớm đi mà lại đợi Mộ Dung tiên sinh quy tiên rồi, không còn người đối chứng mới đến phủ Mộ Dung nói thiên

hồ bách sát? theo chỗ ta nhận xét thì người có ý hâm mộ võ công cao siêu của nhà Mộ Dung đây rồi bịa chuyện ra, đánh lừa lão thái thái cho người vào tàng thư các, xem trộm hộ kinh kiếm pháp để xưng hùng với thiên hạ. Cừu Ma Trí người thử nghĩ coi! Người ta đã là nhân vật lừng danh trong võ lâm chẳng lẽ lại không hiểu rõ cái mảnh khoé bịp bợm của người hay sao? Nếu người dùng những lời hoa mỹ xảo trá mà đánh lừa lấy cắp được bí quyết võ công của nhà Mộ Dung thì những kẻ lừa bịp thiên hạ này thiếu gì? Còn đâu đến lần người nữa mà hòng?

Cừu Ma Trí lắc đầu cãi chính:

-Đoàn công tử! Sự suy đoán của công tử sai rồi. Tiểu tăng và Mộ Dung tiên sinh tuy đính ước với nhau đã lâu, song vì tiểu tăng còn phải đóng cửa luyện môn "hoả diệm đao" trong chín năm chưa thành, không ra khỏi ngõ. Vì thế mà chưa đến nước Đại Lý. Giả tỷ tiểu tăng chưa thấu đáo được môn "hoả diệm đao" thì lần này không yên thân mà ra khỏi chùa Thiên Long được nữa...

Đoàn Dự ngắt lời:

-Đại hòa thượng! Người đã có tham danh lại đủ quyền vị võ công cao cường đến thế, ung dung là một vị hộ pháp quốc vương nước Thổ Phồn. Cứ ở yên trong cái địa vị đó há chẳng vinh dự rồi sao? Hà tất còn xuống Giang Nam đánh lừa người ta? Ta khuyên người nên quay về sớm đi là hơn!

Cừu Ma Trí nói:

-Nếu quả công tử không chịu diễn Lục Mạch Thần Kiếm thì đừng trách tiểu tăng vô lễ.

Đoàn Dự đáp:

-Người đã vô lễ nhiều rồi, chẳng lẽ lại còn cách nào vô lễ hơn thế nữa? Chỉ còn cách chém ta một đao giết đi là cùng chứ gì?

Cừu Ma Trí lại hỏi vặn:

-Bây giờ công tử có theo lời tiểu tăng hay không?

Đoàn Dự thủng thẳng đáp:

-Thế hử! Rất có thể...

Cừu Ma Trí hờn hờ nói:

-Thế thì xin diễn thử mấy đường thần kiếm!

Đoàn Dự hỏi lại:

-Thần kiếm à? Mi có kiếm không? cho mượn một thanh coi!

Cừu Ma Trí trong lòng có vẻ bức bối đáp:

-Công tử chủ ý định làm nhục bản tăng! hãy coi đao pháp đây!

Nói xong lão giơ tay trái lên, tức thời một luồng kinh phong từ trong tay phát ra nhằm đánh thẳng vào mặt Đoàn Dự.

Đoàn Dự đã có chủ ý từ trước, tự biết võ công mình không kịp đối phương, có giao đấu hay không giao đấu kết quả cũng như nhau mà thôi. Lão đã muốn bắt buộc chàng phải chứng minh là có biết sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm cho mọi người hay, đã thế chàng làm ngược hẳn lại ý định của Cưu Ma Trí. Chàng thấy dao của lão chém tới, cứ để mặc, chẳng đánh lại mà cũng chẳng thêm chống đỡ.

Cưu Ma Trí kinh hoảng vì lão chưa có ý định dùng kinh lực giết chàng ngay bây giờ. Lão vội đưa bàn tay hất ngược lên, một luồng gió lạnh vèo qua, xén đứt hẳn một mớ tóc trên đầu chàng. Thôi Bách Kế và Quá Ngạn Chi nhìn nhau hoảng vía. A Châu và A Bích cũng đều tái mặt.

Cưu Ma Trí tiu nghỉu nói:

-Thế nào công tử đành chịu chết chứ không chịu ra tay sao?

Đoàn Dự đã sớm gạt sự sống chết ra ngoài tâm trí rồi nên chàng khảnh khách cười đáp:

-Đại hòa thượng đủ cả: tham, sân, ái, dục, si mà còn công nhiên nhận làm một vị cao tăng của Phật thì ra chỉ có hư danh thôi.

Cưu Ma Trí đột nhiên đánh luôn vào A Bích một chưởng và nói:

-Dùng lời tử tế không xong thì trước hết ta phải giết một con bé trong phủ Mộ Dung cho biết tay.

Bị đánh bất thành linh A Bích thất kinh vội nghiêng người né tránh khỏi đường đao. Bỗng nghe thấy "sầm" một tiếng, chiếc ghế ở sau nàng đã bị kinh lực đụng phải gãy vụn ra. Cưu Ma Trí lại giơ tay phải đánh luôn đao thứ hai. A Bích nằm phục xuống, lăn đi một vòng. Tuy nàng mau lẹ nhưng cũng sợ hãi rụng rời. Cưu Ma Trí quát to lên một tiếng rồi phóng ra đường đao thứ ba chém tới. A Bích sợ tái mặt. Tuy nàng chân tay lanh lẹ nhưng đối với sức nội kinh vô hình vô ảnh nàng không biết đánh đỡ cách nào cho đúng. A Châu đối với A Bích như tình ruột thịt. Thấy bạn bị nguy nàng không kịp suy nghĩ gì hết liền giơ gậy lên nhằm đánh thẳng vào sau lưng Cưu Ma Trí. Lúc A Châu đứng nói chuyện hay là lúc từ từ cất bước đi trông giống hệt như một bà già bảy tám mươi không sai một mảy may nào nhưng lúc này vì sự nguy cấp đành liều mạng thì thân pháp nàng lại cực kỳ mau lẹ. Cưu Ma Trí thoáng nhìn đã khám phá ra ngay, lão mỉm cười nói:

-Ồ thiên hạ lại có bà già 17, 18 tuổi, nàng định lừa bịp hòa thượng này đến bao giờ?

Nói xong lão đánh trả lại luôn một chưởng. Chiếc gậy trúc của A Châu bị gãy làm ba đoạn. Đồng thời lão lại phóng luôn một đao nhằm chém bổ vào A Bích.

Trong lúc hoảng hốt A Bích quờ tay vớ liền một cái bàn, nghiêng mặt bàn ra đỡ. Bỗng nghe "chát chát" mấy tiếng, chiếc mặt bàn bằng gỗ tử đàn đã bị gãy vụn, chỉ còn trơ lại hai chân trong tay A Bích.

Đoàn Dự thấy A Bích lưng tựa vào vách, không còn đất lùi mà Cưu Ma Trí lại đánh tiếp luôn chưởng nữa. Lúc đó Đoàn Dự chỉ nghĩ đến việc cứu người là khẩn cấp chứ không kịp suy tính ra mình không phải là địch thủ của Cưu Ma Trí, chàng liền duỗi ngón tay giữa ra một cái, luồng kinh lực từ huyết trung xung bắn vọt ra kèm những tiếng kêu "vo vo". Đó chính là trung xung kiếm pháp.

Kỳ thực Cưu Ma Trí đâu có định giết A Bích, bất quá lão chỉ cần bức bách Đoàn Dự phải ra tay. Không thế thì lão đã sử dụng những thế thần diệu trong "hỏa diệm đao" là A Bích hết đường né tránh. Cưu Ma Trí thấy Đoàn Dự quả nhiên trúng kế, lão lại trở tay đánh luôn A Châu một chưởng. Luồng chưởng lực phát ra làm cho A Châu lảo đảo cả người, vai áo rách toạc, A Châu kinh hoảng rú lên. Đoàn Dự lại tức khắc sử dụng "thiếu mạch kiếm" ở bên tay trái để chặn đón hỏa diệm đao ở tay trái Cưu Ma Trí. Hai đao của Cưu Ma Trí đều bị Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự chặn đón, chàng đã bảo vệ cho hai nàng A Châu, A Bích thoát khỏi cơn nguy hiểm. Cưu Ma Trí vừa muốn biểu dương bản lĩnh của mình vừa muốn cho mọi người thấy Đoàn Dự biết sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm nên cố ý phát huy kinh lực cho thật mạnh, những tiếng gió phát ra "vu vu" không ngớt. Đoàn Dự nhờ có chu cấp thần công đã thu hút được bao nhiêu nội lực của mấy tay đại cao thủ vào trong người nên lúc này nếu so về nội lực thì Đoàn Dự có phần mạnh hơn Cưu Ma Trí. Song khốn nỗi chàng không hiểu một tý võ công nào ngoài mấy thế kiếm mà chàng học được ở chùa Thiên Long. Chàng chỉ nhớ một cách bắt di bắt dịch mấy đường trong Lục Mạch Thần Kiếm theo đúng chiêu thức của nó chứ không biết biến hoá để ứng dụng. Cưu Ma Trí đem chàng ra để đùa giỡn với chưởng lực. Nội lực hai bên xung đột, sức mạnh phát ra làm cho tường vách và cửa sổ chung quanh nhà vỡ nát thành nhiều lỗ thủng.

Cưu Ma Trí vừa đấu vừa khen:

-Lục Mạch Thần Kiếm quả nhiên lợi hại, trách nào năm xưa Mộ Dung tiên sinh đã đem lòng hâm mộ.

Thôi Bách Kế cũng rất lấy làm kinh ngạc, lão lẩm bẩm: "trước mình vẫn tưởng Đoàn Dự võ công tầm thường, nào ngờ lại có bản lĩnh đến thế? họ Đoàn nước Đại Lý đúng là danh bất hư truyền. Cũng may mà mình khi ở phủ Trấn Nam Vương chưa làm việc gì xằng bậy nếu không thì chắc đã bị họ Đoàn tổng cổ đi rồi". Thôi Bách Kế nghĩ lại, mồ hôi toát ra lạnh toát cả người.

Hai người giao đấu một hồi lâu, kỳ thực thì hiểm nào Cưu Ma Trí cũng có thể đẩy Đoàn Dự vào tử địa được. Có điều lão cố ý kéo dài cuộc đấu để đùa giỡn và phô trương tài năng. Sau lão hiểu rằng kiếm pháp Đoàn Dự quả có chỗ độc đáo nhưng không hiểu sao chàng lại không biết phát huy ra chẳng khác gì một đứa trẻ lên ba mà trong tay lại có gia tài hàng triệu nhưng không biết tiêu xài. Rồi lão đâm

ra khinh thị. Đánh vài hiệp nữa, thốt nhiên Cưu Ma Trí lại nghĩ khác "nếu cứ giằng dai mãi, lỡ ra đối phương chỉ tâm linh lĩnh hội được yếu quyết võ công, thêm vào nội lực kiếm pháp hai môn sở trường riêng của chàng chẳng hoá ra trở thành một kẻ kình địch vô cùng lợi hại ư?".

Đoàn Dự cũng biết là giờ phút này sự sống chết của chàng hoàn toàn đặt trong tay Cưu Ma Trí, chàng gọi:

-A Châu! A Bích! Hai vị tể nương chạy đi mau lên! Không thì không kịp đâu.

A Châu hỏi:

-Đoàn công tử! Tại sao công tử lại cứu chị em chúng tôi?

Đoàn Dự đáp:

-Vì tôi ghét tên hòa thượng này ỷ mình võ công cao cường, hoành hành bá đạo, khinh khi người chung quang. Đáng tiếc tôi không hiểu về võ công, khó lòng địch lại lão. Các chị chạy mau đi thôi!

Cưu Ma Trí mỉm cười nói:

-Chạy cũng không thoát đâu!

Vừa nói dứt lời, Cưu Ma Trí đưa ngón tay trở bên trái nhằm điểm huyệt của Đoàn Dự. Đoàn Dự kêu rú lên toan né tránh nhưng đã muộn. Ba yếu huyệt của chàng đã bị Cưu Ma Trí điểm trúng, tức thời hai chân bị tê bại, té nhào xuống đất. Chàng gọi ầm lên:

-A Châu, A Bích! Chạy mau đi! Chạy mau đi!

Cưu Ma Trí bật cười nói:

-Chết đến cổ họng, thân không giữ nổi lại còn thương hoa tiếc ngọc.

Đoạn lão ung dung lại chỗ ngồi nói với A Châu:

-Cô nương cũng bất tất phải dở trò quỷ quái làm gì nữa. Ai là người làm chủ mọi việc trong phủ này? Đoàn công tử đã thuộc lòng cả quyển đồ hoạ Lục Mạch Thần Kiếm. Có điều hẳn không hiểu võ công nên khó mà sử dụng được đó thôi. Ngày mai tôi sẽ đem hẳn ra đốt trước mồ Mộ Dung tiên sinh, nếu tiên sinh dưới suối vàng có linh thiêng, chắc cũng chứng dám lòng thành cho người bạn già đã không phụ lời ước năm xưa.

A Châu cũng hiểu rằng hiện tình trong toà "cầm vận tinh xá" này không có ai đối thủ nổi với Cưu Ma Trí. Nàng chau đôi mày liễu gượng cười nói:

-Được rồi! Lời lão hòa thượng nói chúng tôi có thể tin được. Phần mộ của lão gia tôi cách đây chừng một ngày đường thủy. Hôm nay thì trời đã tối rồi, sáng sớm mai chị em chúng tôi xin thân hành dẫn hòa thượng cùng Đoàn công tử đi tảo mộ. Xin bốn vị hãy nghỉ ngơi một chút để đợi dùng cơm chiều.

Nói dứt lời A Châu đứng dậy kéo tay A Bích cùng đi vào trong nhà. Đoàn Dự nhìn theo bóng hai nàng nhẩn nhó cười.

Sau độ nửa giờ thì thấy một tên hầu trai ra nói:

-Hai cô nương có lời mời bốn vị qua nhà "thính vũ" dùng cơm chiều.

Cửu Ma Trí cảm ơn rồi dắt tay Đoàn Dự đi theo tên hầu trai. Quanh co theo một con đường nhỏ rải toàn đá sỏi lớn bằng quả trứng ngan một vòng, qua mấy chỗ núi đá, cây hoa ra bờ hồ. Dưới một gốc liễu có buộc chiếc thuyền nhỏ. Tên hầu chỉ một căn nhà nho nhỏ ở giữa hồ, bốn mặt đều có cửa sổ nói:

-Nhà "thính vũ" kia rồi.

Tên hầu mời bốn người xuống thuyền rồi từ từ chèo ra. Khi tới gần thấy toà nhà này làm toàn bằng cây thông, để cả vỏ trông thực trang nhã và đượm vẻ thiên nhiên. Đoàn Dự vừa bước lên bờ đã thấy A Bích đứng đó đón khách. Nàng mặc áo dài màu xanh lạt, má thoa một lần phấn mỏng. Đứng tựa bên nàng là một vị nữ lang mặc áo hồng tuổi chừng 15, 16 nhìn Đoàn Dự tựa như cười mà không phải cười, nét mặt đầy vẻ khôn ngoan lanh lợi. A Bích thì khuôn mặt trái xoan trông rất thanh nhã và tươi đẹp, còn nữ lang kia khuôn mặt tròn hai mắt linh động, mỗi người có một vẻ kiêu diễm riêng để làm rung cảm lòng người.

Đoàn Dự tới gần ngửi thấy một mùi hương phảng phất êm dịu và quen quen, chàng mỉm cười hỏi:

-A Châu tỷ nương! cô là một vị nữ lang xinh đẹp như vậy mà giả trang làm đàn bà lại giống đến thế? thật là tài tình.

Nữ lang này chính là A Châu. Nàng liếc mắt mỉm cười hỏi Đoàn Dự:

-Công tử bấy giờ phải cúi đầu lạy tôi ba lạy chắc bụng mình lấm phải không?

Đoàn Dự lắc đầu ngoay ngoáy đáp:

-Ba lạy đó rất có ý nghĩa. Có điều tôi đoán không được trúng lăm thôi.

A Châu hỏi:

-Công tử đoán thế nào mà không trúng?

Đoàn Dự đáp:

-Trước tôi đã đoán cô nương và cô A Bích cũng như nhau, đều là mỹ nhân hiếm có ở đời. Tôi định ninh là hai cô chẳng khác nhau mấy, nào ngờ tới khi gặp mặt thì cô này... cô này...

A Châu cướp lời:

-Phải chăng tôi còn kém A Bích xa?

Đồng thời A Bích cũng chen vào:

-Công tử thấy chị ấy đẹp gấp mười tôi, nhìn thấy phải giật mình chứ gì?

Đoàn Dự lắc đầu đáp:

-Trật hết, tôi cảm thấy cái tài tình của ông tạo hoá thực là khiến cho người ta phục sát đất. Ông đã dốc tâm trí ra tạo nên một trang tuyệt sắc giai nhân là A Bích cô nương, tưởng rằng bao nhiêu linh tú ở Giang Nam đã dùng hết nhẩn rồi nào ngờ

ông lại còn tạo thêm được một vị A Châu tử nường nữa. Hai dung mạo khác nhau nhưng mỗi người đều có một vẻ đẹp ưa nhìn riêng, tôi nghĩ mãi mà chưa tìm được câu nào để tả được cái vẻ diễm lệ của hai cô.

A Châu cười nói:

-Chà công tử thật là mồm mép trơn như mỡ, đã tán dương một tràng dài lại còn bảo là không tìm được một câu nào để mô tả.

A Bích chậm rãi mời:

-Bốn vị giá lâm nơi hoang dã này không có gì đặc biệt để thết các vị, hãy xin các vị dùng ly rượu nhạt và dùng mấy thứ món ăn ở địa phương Giang Nam.

Đoàn nàng mời bốn người vào tiệc. Nàng và A Châu ngồi bồi tiếp ở ghế đầu. Đoàn Dự thấy bát chén toàn bằng đồ sứ rất mỹ thuật và tinh xảo trong bụng đã khen thầm. Ngoài các món xào nấu: tôm, cá, thịt còn bao nhiêu hoa quả, bánh trái, trông đã đẹp mắt lại có mùi hương ngào ngạt.

Đoàn Dự tán dương:

-Có non sông gấm vóc mới nảy ra những bậc tuyệt thế giai nhân, có những nhân vật tuyệt thế, tất có thông minh tài tử đặc biệt để chế tạo những món ăn mỹ vị thanh cao.

A Châu hỏi:

-Công tử thử đoán xem các món ăn đây tôi làm hay A Bích làm?

Đoàn Dự đáp:

-Các món ăn màu sắc rực rỡ mùi hương nồng nàn là của cô nương làm, còn những món màu sắc đậm nhạt, mùi vị thanh tân là cô A Bích làm.

A Châu vỗ tay cười đùa nói:

-Không ngờ thầy đồ gàn đoán đúng thế. A Bích cô bảo thưởng cho thầy cái gì đây.

A Bích tủm tỉm cười đáp:

-Đoàn công tử sai bảo điều gì chúng ta sẽ hết sức tuân theo. Làm gì mà thưởng mới chả thưởng, chúng ta chỉ là người phục dịch cho công tử.

A Châu hừ một tiếng và nói:

-Hể cô mở miệng là nói bênh người ta rồi. Trách nào ai ai cũng bảo cô tốt, còn tôi chẳng ra gì.

Đoàn Dự mỉm cười:

-Một cô thủy mị ôn hòa, một cô hoạt bát lanh lợi mỗi cô một vẻ riêng. A Bích cô nương! lúc ngồi thuyền tôi có được nghe cô nương gảy một khúc đàn bằng cây nhuyễn tiên, dư âm hãy còn văng vẳng bên tai. Vậy dám cả gan xin cô nương cho nghe một khúc bằng nhạc khí thực. Được thế thì dù ngày mai có bị Cưu Ma Trí đốt thành tro cũng không uổng một đời.

A Bích nhẹ nhàng đứng dậy nói:

-Công tử không hiền như tôi xin hiến cái nghề mọn vụng về để vui lòng quý khách.

Nói xong liền chạy vào phía sau bình phong lấy một cây dao cầm. Cây đàn này ngắn hơn cây thất huyền cầm một thước mà có những chín dây, các dây màu sắc khác nhau. A Bích ngồi ngay ngắn trên chiếc cầm đàn, để cây cửu huyền cầm trước mặt và quay sang nói với Cưu Ma Trí:

-Xin đại sư phụ chỉ giáo thêm cho!

Cưu Ma Trí đáp:

-Không dám.

Cưu Ma Trí băn khoăn, không hiểu sao nàng lại yêu cầu mình chỉ giáo? Chẳng hay nàng có dụng ý gì?

A Bích hai tay trắng muốt như ngọc, hai ngón tay búp măng bên trái lần nhẹ trên dây đàn, tay phải vừa bật vừa gảy, tiếng đàn tình tang nổi lên.

Đoàn Dự tuy không hiểu gì về võ công nhưng về các môn cầm kỳ thi họa chàng rất thông thạo, vừa nghe qua mấy tiếng chàng đã hiểu ngay là chín sợi dây đàn này chế tạo bằng chín thứ chất liệu khác nhau như thép đồng và tơ chẳng hạn, cương thì rất cương mà nhu cũng rất nhu.

A Bích vừa dạo mấy cung, tiếng đàn trầm xuống dần dần, mỗi lúc một nhu hòa. Bốn người ngồi nghe đều cảm thấy mí mắt nặng trĩu xuống, mơ màng như người buồn ngủ.

Thôi Bách Kế thông hiểu nhiều về các loại quỷ my trên chốn giang hồ nên ngay từ lúc mới bắt đầu vào Mộ Dung trang đã nhất nhất đề phòng. Y vừa nhắm mắt muốn ngủ nhưng thốt nhiên kinh hoàng nghĩ thầm: "không xong rồi! Con ranh này chắc nó ám toán gì chúng ta đây!". Rồi y gọi lớn:

-Quá hiền diệt! Những thủ đoạn gian hiểm trên chốn giang hồ thực đủ điều kỳ dị! Hiền diệt phải lưu ý cẩn thận đó.

Quá Ngạn Chi gật đầu và trả lời một cách hàm hồ:

-Đúng thế! chúng ta phải sáng suốt mà nhận định.

Nói chưa dứt lời thì lại tiếp luôn một cái ngáp dài. Cái ngáp này tựa hồ có sức truyền nhiễm, rồi cả Thôi Bách Kế, Đoàn Dự cũng ngáp theo. Tiếng đàn lại càng dịu dàng réo rắt, bốn bề im lặng như tờ, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn nằm vật ra ngủ liền. Đột nhiên nghe "tưng" một tiếng nhẹ nhẹ. Đoàn Dự đột nhiên cảm thấy trong miệng nóng ran rồi huyết "thiên trì" ở khuỷu tay thông chuyển được ngay. Đoàn Dự vừa mừng vừa sợ nhưng chàng vẫn cho là lúc Cưu Ma Trí điểm huyết chàng lão chưa dùng toàn lực nên hiệu lực không được lâu, tới lúc này là nó tự giải đấy thôi. Nào ngờ A Bích gảy một lúc nữa lại bật lên một tiếng

"tưng" thì huyết "phách hộ" sau lưng chàng cũng thông chuyển được. Đoàn Dự ngẫm vận nội lực thử xem thế nào thì thấy nội khí nửa người phía trên đã lưu thông được như thường, không còn trở ngại gì nữa. Bấy giờ chàng mới biết là tiếng đàn của A Bích cũng cảm ứng với nội khí người ta, nó công nhiên có năng lực giải được huyết đạo. Một lúc nữa hai huyết đạo ở hai đùi cũng theo tiếng đàn mà giải được hết. Đoàn Dự đưa mắt nhìn A Bích và trong lòng vô cùng cảm kích. Thấy A Bích đang ngưng thần chuyển khí, hai tay lựa nắn giây đàn. Một bên thì Thôi Bách Kế cùng Quách Ngạn Chi đang say ngủ ngáy pho pho, một bên thì Cưu Ma Trí đang chấp tay ngồi, dường như lão đang vận kinh lực để chống lại với tiếng đàn của A Bích. Đoàn Dự nhìn chừng uống xong chén trà thì thấy trên trán nàng rướm rướm mồ hôi, chỗ mái tóc có làn khói nhẹ nhẹ bốc lên. Cưu Ma Trí hình lộ vẻ mỉm cười, đôi mắt vẫn sáng rực. Đoàn Dự có vẻ băn khoăn lo rằng tiếng đàn của A Bích nếu không lung lạc được Cưu Ma Trí thì e rằng trái lại nàng sẽ bị lão đả thương mất. Thế thì mình đối phó thế nào để cứu được nàng? giữa lúc đó bỗng lại nghe A Châu cất tiếng hát:

    Gió heo sông Dịch lạnh lùng

    Ra đi tráng sĩ còn mong đâu về?

Tiếng đàn rất là mềm mại mà ý nghĩa trong lời ca thì lại thẳng thắn hiên ngang, hai đàng không ăn nhịp với nhau. Đoàn Dự lắng nghe cảm thấy có điều quái dị.

-----oOo-----